

befrægte, at det er Sandhed, hvad han siger. Han har endvidere givet en Fremstilling, som just ikke viser det smukkeste Billede af en Forhandling i et Sogneraad. Sognepræsten har, skøndt han ikke er Formand, ført Forhandlingerne, og han har spurgt saa det ene og saa det andet af Sogneraadets Medlemmer, om de vilde stemme for dette Bytte. Det Sogneraadetsmedlem, som har sagt Nei, var af den Mening, at det ikke var den endelige Afgjørelse; han troede, at der i denne Sag skulde afholdes et ordentligt Sogneraadsmøde, og at der skulde føres en Protocol over Forhandlingerne i Sogneraadet. Dette er imidlertid ikke skeet, men Præsten har spurgt den Ene og den Anden, og har da indgivet sin Erklæring til Ministeriet. Jeg veed nu ikke, om dette kan kaldes en rigtig correct Maade at gaae frem paa. Selv om saa var, at Sogneraadet havde givet sit Samtykke, er jeg af den Mening, at en saadan Maade at besætte Skolelærerembeder paa ingen Maade er lovlig. Jeg troer, at dersom vi vilde anerkjende dette, saa vilde vi komme til at billige et Princip, som jeg anseer for i og for sig farligt. Jeg troer, at den Nei, som Sognebeboerne nu have til gennem Sogneraadet at gjøre Indstilling til Skolelærerembedernes Besættelse, derved vilde tabe sin store Betydning. Jeg er ganske enig i, hvad Beboerne have skrevet i deres Andragende til Rigsdagen i denne Anledning. Naar den høitærede Minister har omtalt, at der tidligere er foretaget et saadant Skolebytte, saa have dog vist de Vedkommende og navnlig ogsaa Skolelærerne været enige om, at Byttet skulde skee; men dette er nu ikke Tilfældet her, thi det vilde gjøre Skolelæreren for Faareveile meget ondt, om han paa denne skulde komme fra sit Embede, fordi han uforskyldt, paa Grund af Sygdom ikke kunde møde i Kirken, hvilket skal være Hovedgrunden til, at et Bytte er bragt i Forslag. Derfor siger jeg, at der ikke er Grund til at sammenligne dette Tilfælde med de tidligere, thi der

er ikke Enighed tilstede her; der er navnlig stærk Modstand fra Beboernes Side i Faareveile. De udtale ogsaa i deres Andragende til Rigsdagen: „Dersom vi kunne gjøre Noget til Sagen, ville vi ikke paa nogen Maade nogenstunde give vort Samtykke til, at vor Skolelærer bliver fratagen os, eller bliver byttet paa en saadan Maade, allermindst med fornævnte Skolelærer.“ Dette er dog et stærkt Bevis paa, at de have Kjendskab til den paagjældende Mand, og det vidner endvidere om, at de ere velfornøiede med deres Skolelærer; jeg har talt med flere af dem og veed saaledes personlig, at de ere velfornøiede med ham, og at han har erhvervet Børnenes Kjærlighed og Agtelse, saa at det vilde gjøre Beboerne ondt, om de paa denne Maade skulde skilles fra ham, eller han fra dem. Da jeg nu er af den Mening, at netop det, der passerede Nystaarsdagen, skulde være Grunden til Skolelærerbyttet, saa kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at dette forekommer mig ikke at være nogen Grund til at foretage et saadant Bytte, og jeg haaber heller ikke, at den høitærede Minister vil give nogen Resolution, der kommer til dette Resultat. Da jeg har Ordet, skal jeg dog tillade mig endnu at anføre en lille Omstændighed, som i Grunden ikke saa nøie vedkommer denne Sag, men dog er noget beslægtet dermed. Det Samme, som her blev klaget over at være skeet Nystaarsdag, er passeret een Gang siden, nemlig Confirmationsøndag, Søndagen efter Michælsdag. Det er ikke skeet med dem alle Tre, men det er navnlig skeet med den Mand, som er Kirkesanger. Han tillod sig ikke at komme i Kirke Confirmationsøndag, men hvad der var det Curieuseste af det Hele, var, at han gif til Faareveile, hvor Kirken . . .

Formanden: Jeg maa gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem selv har erkjendt, at det Factum, han nu begyndte at omtale, ikke staaer i Forbindelse med, hvad